

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

50. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

12. PROSINCE 2004

Z obsahu:

**Kristus prvorozený mezi
vzkříšenými z mrtvých**

Katecheze Jana Pavla II.

24. listopadu 2004

- strana 2 -

**O evangelizaci na trzích
a v továrnách**

Mluvme o Ježíši Kristu!

- strana 4 -

**Bůh dal radikálnímu
ateistovi kněžské povolání**

P. Leo Kuchař: I uličníci

se mohou stát kněžími

- strana 5 -

Potrat rozvrátil můj život

- strana 8 -

Společenství a solidarita

Mons. Jan Graubner

- strana 9 -

Architekti kultury

smrti (2)

- strana 10 -

Postav znovu můj kostel

Svatý František a církevní

krize jeho doby

- strana 11 -

Lék proti

vnitrocírkevnímu smutku

Karl Wallner OCist

- strana 12 -

Papež Pius XII. (42)

Četba na pokračování

- strana 14 -

Kristus prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých

Právě zazněl velký christologický hymnus, který otevírá List ke Kolosanům. V něm trůní postava vítězného Krista, srdce liturgie a středu veškerého církevního života. Obzor hymnu se však záhy rozšiřuje na tvorstvo a na vykoupění a zahrnuje všechny stvořené bytosti a celé dějiny.

V tomto zpěvu je možno objevit dech víry a modlitby dávného křesťanského společenství a apoštol v něm shrnuje hlasy a svědectví, i když vtiskuje hymnu svou pečť.

Viditelný obraz Neviditelného

Po úvodu, ve kterém se vzdávají Otcí díky za vykoupění (srov. v. 12–14), následují dvě sloky, jimiž se vyslovuje toto kantikum, které liturgie předkládá každý týden. Ta první oslavuje Krista jako *dříve zrozeného než celé tvorstvo*, totiž jako zrozeného přede všemi bytostmi, a potvrzuje tak jeho věčnost, která pokračuje prostor a čas (srov. v. 15–18a). On je *obraz*, viditelná ikona onoho Boha, který zůstává neviditelný ve svém tajemství. Tuto zkušenost udělal Mojžíš, který ve své horoucí touze vrhnout pohled na osobní Boží skutečnost, uslyšel odpověď: *Nebudeš moci vidět moji tvář, protože nikdo mě nemůže spatřit, a zůstat naživu* (Dt 33,20; srov. také Jan 14,8–9).

Ovšem tvář Otce, Stvořitele vesmíru, se stává dostupnou v Kristu, tvůrce stvořené skutečnosti: *V něm bylo stvořeno všechno..., všechno trvá v něm* (Kol 1,16–17). Kristus je na jedné straně vyvýšený nad všechny stvořené skutečnosti, ale na druhé straně je zapojen do jejich stvoření. Proto na něho můžeme patřit jako na *obraz neviditelného Boha*, který se nám stal blízký skrze stvořitelství akt.

Chvála za vykoupění

Chvála Krista pokračuje v druhé sloce (srov. v. 18b–20)

zaměřené k jinému horizontu: onomu horizontu spásy, vykoupění, znovuzrození lidstva, které stvořil, ale které bylo kvůli hříchu uvězněno ve smrti.

Nyní *plnost* milosti a Ducha Svatého, které Otec vložil do Syna, způsobí, že nám může smrti a zmrtevýchvstáním sdělit nový život. (srov. v. 19–20).

Jan Pavel II. při generální audienci 24. 11. 2004

On je proto oslavován jako *prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých* (1,18b). Svou božskou *plností*, ale také krví prolitou na kříži Kristus *usmíruje a zjednává pokoj* všem skutečným, nebeským i pozemským. Vrací je tak do jejich původního postavení a znovu vytváří prvotní harmo-

ni, tak jak ji chtěl Bůh podle svého plánu lásky a života. Stvoření a vykoupění jsou tedy mezi sebou spojené jako etapy téže události spásy.

Radostné ovoce výkupné smrti

Podle našeho zvyku dejme nyní prostor rozjímání velkých mistrů víry, církevních Otců. Je-

totiž dána krev Pána, který vyvádí vězně ze smrti k životu. Nebylo totiž možné, aby ti, kteří byli podrobena království smrti, byli osvobozeni jiným způsobem než skrze toho, který se stal spolu s námi účastníkem smrti... Z díla, které začalo jeho příchodem, jsme poznali přirozenost Boha, tak jak byla ještě před jeho příchodem. Je to totiž Boží dílo, že zničil smrt, obnovil život a přivedl svět zpět k Bohu. Proto říká: *On je obraz neviditelného Boha* (Kol 1,15), aby ukázal, že Bůh, i když není Otec, má podobu Otce, je s ním totožný, i když není On“ (I libri della Bibbia interpretati dalla grande tradizione, Bologna, 2000, s. 18.23).

Jan Damašský pak končí celkovým pohledem na Kristovo spásné dílo: „Kristova smrt spasil a obnovila člověka; přivedla anděly k prvotní radosti z důvodu spasených a spojila tak nižší skutečnosti s oněmi vyššími... Zjednala totiž mír a odstranila z jejich středu nepřátelství. Proto andělé volali: „Sláva Bohu na výsostech a pokoj lidem na zemi“ (tam. s. 37).

*Bollettino Vaticano 24. 11. 2004
Mezititulky redakce Světla*

EDITORIAL

Odpověď, kterou dal Ježíš Kristus Janovým poslům, když se ho ptali na jeho totožnost, je skutečně odpověď hodná Boží moudrosti. Všichni ti, kteří podobnou otázku o Ježíši kladou dnes, měli by si jeho odpověď důkladně studovat. Ježíš se představuje zcela jinak, než je dnes zvykem: vůbec nemluví o sobě, a přece vyslovuje výstižně a originálně tu nejpodstatnější charakteristiku své osobnosti a svého poslání, jak se jeví zcela evidentně na plodech jeho působení: kdo ho sleduje, musí uznat, že kudy kráčí, dobře činí a zbavuje člověka

jeho dlouhodobé bídy, neduhů a neštěstí. Ve výčtu jako by byla řeč pouze o nemocích těla. Za všemi těmito chorobami se ovšem skrývá ta nejpodstatnější nemoc, jejíž uzdravení je shrnuto ve slovech, jimiž se *chudým zvěstuje radostná zvěst: Odpouštějí se ti hříchy*.

Ježíšova odpověď navíc dokládá, že vystupuje přesně tak, jak to předpověděli proroci: jako dlouho očekávaný a pro většinu národa vytožený Dobrodinec a Lékař, na kterého se mohou všichni obracet v důvěře, že jim přinese pomoc v jejich těžkostech. Jeho hlavní cha-

rakteristikou je totiž **uzdravující láska**.

Pomoc ovšem není bezpodmínečná. Ježíš vyžaduje od svých pacientů součinnost, kterou pak také náležitě oceňuje: *Uzdravila tě tvoje víra*. O jakou víru se jedná? Jen o víru v možnost uzdravení? Uzdravující víra je zde něco více než nějaká autosugesce. Především je třeba uvěřit v Ježíšovu uzdravující lásku a moc: *Chceš-li, můžeš mě očistit*. Dále je třeba přijmout bezvýhradně Ježíšovy zdravotní postupy včetně zásadního doporučení: *Jdi a už nehřeš*. Jestliže to Ježíš říká, potvrzuje tak, že hřích má velmi významný a rozhodující vliv na

Pokračování na str. 13

Chvála spravedlivého

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Blahoslavený, komu nejsem
kamenem úrazu**

Dnešní setkání s evangeliem začni návštěvou vězně. Prorok Jan Křtitel se stal nepříjemným pro ty, kteří mají moc. Domnívají se, že mříže a pouta mu znemožní znepokojovat jejich svědomí. Je to osud, který často stihá ty, které poslal sám Bůh, aby zjevil svou vůli. Jan už nemůže pokračovat v díle, místo, kde konal požehnaný apoštolát, zůstává opuštěné, on však nereptá. Nemyslí na sebe a nehledá své uspokojení. Splnil, co mu Bůh uložil: připravil důstojně příchod Mesiáše a to, co se doslechl o Ježíši z Nazareta, ho naplňuje velkou nadějí. Potvrdil-li se jeho tušení, je zcela na místě, aby udělal Mesiáši místo, protože ví, že se musí zmenšovat, aby on mohl růst.⁽¹⁾

Nepotřebuje i tvoje víra novou jistotu? Připoj se k Janovým učedníkům, kteří jdou vyhledat Nazaretského. Jejich otázka je i tvojí otázkou: *Pane, jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?* Připomeň si z Izaiášova proctví, čím se má vyznačovat doba jeho příchodu: *Tehdy se otevrou oči slepých, odemknou uši hluchých, chromý poskočí jako jelen a zaplesá jazyk němého. Zaraduje se vyprahlá pustina, zajásá a vykvete poušť...*

Poslové, které poslal Jan, vznesli svůj dotaz a nyní čekají Pánovu odpověď. Všimni si dobře, čím Ježíš dokládá svou totožnost: *Slepi vidí, chromí chodí, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje radostná zvěst.* Požehnáni a pravé radosti se dostává všem, komu nejsem kamenem úrazu. Pán nemluví o sobě, stačí, když poukáže na požehnané plody Božího příchodu na svět. Abys získal jistotu, že Mesiáš je zde, stačí se dobře podívat kolem sebe. Bůh nepotřebuje jiných důkazů ani reklamy. Průkazným svědectvím jeho přítomnosti jdou zřejmé výsledky Mesiášova působení: *chodí a dobře činí: zjednává právo utlačěným, dává chléb lačným, vysvobozuje vězně, napřimuje sklíčené, chrání cizince, podporuje sirotka a vdovu.*⁽²⁾ To je také jediný věrohodný způsob, jak se hlásit mezi jeho učedníky. Kdybys na to nedbal, mohlo by se stát, že lidé budou čekat jiného Mesiáše. Dokážeš zapomínat na sebe a šířit kolem sebe dobro, nebo ti připadá takový Mistrův příklad již zastaralý a překonaný, nestal se ti kamenem úrazu? Nepoukazuje tvůj způsob života na jiného Mesiáše?

Janovi učedníci odcházejí s radostí, že mohou svému mistru o Ježíšovi podat právě tako-

vou zprávu. Nyní je na čase, aby také Ježíšovi učedníci lépe poznali jeho příbuzného a předchůdce, kterého Ježíš miluje. Jestliže ho lidská zloba, lidská zášť uvrhla do vězení a chystá mu dokonce smrt, nijak to nezmenšuje, ale naopak zvýrazňuje jeho velikost, před kterou se sklání sám Pán. Připomeň si své setkání s Janem u Jordánu. Čím tě uchvátil onen podivín, oděný do hrubé velbloudí srsti? Jak daleko měl k image dnešních „úspěšných stoprocentních mužů“! Na rozdíl od těch, kteří se prezentují v *drahých šatech*, stojí tento prorok ve své prostotě a strohosti pevně jako dub. To, čím se především vyznačuje, je jeho naprostá a bezvýhradná odevzdanost Bohu. Představený nikoliv sebe, ale samu Boží moc, které nic lidského, malicherného či ješitného nestálo v cestě. Ani tvoje opravdová úspěšnost nezávisí na tom, jak se chceš předvést a ukázat, ale jak dokážeš dát v sobě bez všech výhrad a nároků místo Bohu a jeho působení.

Vzpomeň si, můžeš-li, na celou tu dlouhou řadu proroků, kteří připravovali a ohlašovali Pánův příchod. Jan je posledním z nich, jediný, který viděl Mesiáše nejen svým prorockým zrakem, ale na vlastní oči: sám Bůh přijal z jeho rukou křest kajcnosti. Opravdu, *nikdo větší se nemohl narodit z ženy.* Je tu však ještě jiná překvapující velikost. Ježíš ohlašuje, že i ten nejmenší v Božím království je větší než Jan. Co to znamená? Pán tu nijak nesnižuje Janovu velikost. Máš si jen uvědomit, že Boží Syn svou novozákonní obětí připraví těm, kteří ho milují, tak nesmírné milosti a dary, že to překonává vše, co bylo dosud veliké. Jedině proto budou děti Božího království tak velcí, že jim Ježíš dá sám sebe.

Přinese tuto oběť, aby jeho učedníci byli jeho obrazem, aby ho zvěstovali světu svým vlastním životem. Chce, aby všude tam, kam přijdou jeho maličci, projevila se ona Boží velikost: *zaraduje se vyprahlá pustina, zajásá a vykvete poušť, bude obdařena nádherou, lidé uvidí slávu Hospodina a vznešenost našeho Boha.*

Cítíš tu nesmírnou odpovědnost, která vyplývá z velikosti, kterou tě Pán obdarovává? Točí se za tebou oči těch, kteří čekají Mesiáše. Ptají se: Je to jeho podoba, nebo máme čekat jiného? Jaké mohou podat o tobě svědectví ti, kteří tě viděli a slyšeli? Nenašli jen *rákos, kterým klátí vítr?*

Vzmuž se a neboj se a posilni své skleslé ruce! Pán bude tvou božskou odplatou.

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 35,1-6a.10

Zaraduje se vyprahlá step, zajásá a vykvete poušť. Jak narcis bujně vykvete, zajásá, zaplesá, zavýská. Bude obdařena nádherou Libanonu, krásou Karmelu a Šaronu. Můj národ uvidí slávu Hospodina, vznešenost našeho Boha. Posilněte skleslé ruce, ochablá kolena upevněte! Malomyslným řekněte: „Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!“ Tehdy se otevrou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého. Vráti se ti, které vykoupil Hospodin, s jásotem přijdou na Sión, věčné veselí bude jim věnčit hlavy, dojdou radosti a veselí, prchne starost a vzdychání.

2. čtení - Jak 5,7-10

Bratři, vydržte všechno trpělivě až do té doby, kdy přijde Pán. Podívejte se na rolníka, jak čeká na drahocennou úrodu! Čeká na ni trpělivě, až přijde podzimní a jarní dešť. Vydržte i vy trpělivě a posilněte své srdce, neboť příchod Páně je blízko. Nestýskejte si, bratři, jeden na druhého, abyste nebyli souzeni. Hle, soudce už stojí přede dveřmi! Vezměte si, bratři, za vzor v utrpení a trpělivosti proroky, kteří mluvili jménem Páně.

Evangelium - Mt 11,2-11

Jan (Křtitel) slyšel ve vězení o Kristových činech. Poslal tedy k němu své učedníky s dotazem: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ Ježíš jim odpověděl: „Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nepohorší nade mnou.“ Když odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: „Co jste vyšli na poušť vidět? Snad rákos, zmítaný větrem? Nebo co jste vyšli vidět? Člověka oblečeného do jemných šatů? Ti, kdo nosí jemné šaty, jsou přece v královských palácích. Proč jste tedy vyšli? Vidět proroka? Ano, říkám vám, víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: „Já posílám svého posla před tvou tvář, aby připravil cestu před tebou.“ Amen, pravím vám: Mezi těmi, kdo se narodili ze ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel. Ale i ten nejmenší v nebeském království je větší než on.“

Na titulní stránce je kostel sv. Kateřiny Alexandrijské v Ostravě Hrabové, který je věrnou replikou kostela, jež zničil požár 2. dubna 2002. Více se dočtete ve vánočním dvojčísle.

⁽¹⁾ srov. Jan 3,29; ⁽²⁾ resp. žalm 146

O evangelizaci na trzích a v továrnách

Mluvme o Ježíši Kristu!

Nejsou naše starosti a nářky způsobeny tím, že jsme potlačili základ naší víry a radosti z Ježíše Krista? Strhující přednáška při městské misií v Paříži, jejíž výňatek přinášíme, nám připomíná, jak mocný je Bůh, který nás sice ode všeho neochrání, ale všechno obrací k dobrému.

Dovolte mi, abych hovořil o Ježíši Kristu. Já vím, že nejsem k tomu ten pravý. Mnozí ho znají mnohem lépe než já. Ale dovolte, abych se o to přece jen pokusil. Protože ON je to jediné relevantní téma.

O kom bychom měli hovořit, když ne o něm? (...) Všechno ve světě nám vypráví o Kristu. Všechno se hýbá ve světě směrem ke Kristu. Všechno existuje pro Krista. To by měl být první prvek evangelizace. ON sám nám o sobě řekl: *Dána je mi veškerá moc na nebi i na zemi: Proto jděte ke všem národům a získajte mi všechny lidi za mé učedníky; křtíte je ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého (Mt 28,18n).*

Předpokladem pro evangelizaci je, že Kristu byla dána všechna moc. Pro jeho slavné zmrtyvýchvstání patří Kristu svět. Když je tomu tak, pak to znamená, že všechno je pod jeho mocí. Tedy také každý okamžik našeho života. I ty věci, které zdánlivě nepodléhají jeho moci, dělají to tajemným způsobem.

Katechismus katolické církve to vyjadřuje velice jasně: „Svědectví Písma je jednoznačné: péče Boží prozřetelnosti je *konkrétní a bezprostřední*; stará se o všechno od nejmenších věcí až po největší světové události. Posvátné knihy zdůrazňují naprostou Boží svrchovanost nad během událostí: *Bůh náš je na nebesích, učinil všechno, co chtěl (Ž 115,3)*; a o Kristu se říká: *Když on otevře, nikdo nemůže zavřít, když on zavře, nikdo nemůže otevřít. (Zj 3,7)*; člověk má v srdci mnoho plánů, jen *Hospodinův úrdek se však uskuteční (Př 19,21)*“ (KKC 302).

Svědectví Písma svatého je jediná nikdy nekončící

pravda: Tak to říká svatá Kateřina Sienská těm, „kteří se nad tím, co je potkalo, bouří a proti tomu se vzpouzejí“: „Všechno vychází z lásky, všechno je zamě-

Katechismus je v tom ohledu jednoznačný. Známe tuto nauku dobře, ale věříme v ni v každodenním životě? Věříme, že Ježíš Kristus je také na tržištích na-

řeno ke spáse člověka. Bůh působí jen k tomuto jedinému cíli.“ A Tomáš Morus těší těsně před svou mučednickou smrtí jednou ze svých dcer: „Neděje se nic, co by Bůh předem nechtěl, nýbrž všechno, co chce, ať to vypadá pro nás jakkoliv špatně, je přece pro nás to nejlepší.“

šeho města a na ulicích? Víme, že Kristus je *Hospodin zástupů (Ž 84,2)*, že je *Hospodin našich otců (Jdt 7,28)*. Ale věříme také že je Pánem satelitů a odborů? Počítačových her a kin? Víme, že je Pánem televize a autobusů, Pánem továren a mobilů? On je Pán včera i dnes.

Je to ON, Boží slovo, kdo nás oslovuje v každém okamžiku života. Je to ON, Boží Slovo, kdo je přítomný ve všem, co nás ve všední den potkává. O čem bychom měli hovořit, když ne o něm? To je evangelizace: Mluvit o Ježíši Kristu na trzích, v autobusech, v dílnách, v kinech.

Svět, celý svět je jedno Kristovo zjevení. Svět, celý svět je jediné Kristovo zpřítomnění, ať už to svět sám ví nebo ne. V jeho službách stojí všechny burzovní kurzy a rozhodnutí ministrů, a to i tehdy, když o tom neví. V jeho službách stojí kroky dělníků a ceny ropy. ON je Pán, včera i dnes.

Víme, že Bůh těm, kteří ho milují, všechno přivádí k dobrému, těm, kteří jsou podle jeho věčného plánu povoláni (Řím 8,28). Proto při všem, co se děje v našem životě, o kom jiném bychom měli mluvit, když ne o něm?

Co to vlastně znamená, mluvit o Kristu? To znamená mluvit o štěstí, radosti, o pokoji. To všechno jsou Kristova znamení. Právě štěstí je znamení, svátost Kristovy přítomnosti ve světě, znamení jeho přítomnosti v nás.

Svatý Augustin konstatoval: „Když hledám Tebe, můj Bože, je to Radost, kterou hledám. Hledám Tě, aby moje duše žila. (...) Existuje radost, která bezbožným není dána. Ty sám jsi ta Radost. To je to pravé Štěstí!“

Svatý Augustin nám říká, že štěstí a radost je v Kristu, pro něho a kvůli němu. To je štěstí. Není možno mluvit o Kristu, není možno evangelizovat, aniž bychom měli v sobě Kristovu radost. *Když budete zachovávat má přikázání, zůstanete v mé lásce, tak jako já jsem zachoval Otcova přikázání a zůstal jsem v jeho lásce. To jsem vám řekl, aby moje radost byla ve vás a aby vaše radost byla úplná (Jan 15,10n)*. Rozlišovacím znamením apoštola je radost. (...)

Bůh dal radikálnímu ateistovi kněžské povolání

P. Leo Kuchař: I uličníci se mohou stát kněžími

Víme, že mír, který dávají tvárný, ministři, není pravý mír. Víme, že to není televize, autobusy, kde můžeme najít pravou radost. Tam jsou jenom padělky pravé radosti, jak to říká sv. Augustin. Počítače a odbory nám samy ze sebe nemohou dát radost. Víme, že radosti světa nejsou pravé radosti, jejich mír není pravý mír. Svět a dějiny nejsou v míru, nejsou v radosti.

Jako ubozí hříšníci víme, jak často jsme běhali za nepravými radostmi. Kam se podíváme, vidíme lidi, kteří svou naději vložili do práce a politiky, do trhů a her. A byli zklamáni. Ať už to vědí nebo ne, to štěstí, které hledali, ve světě nenašli. Pravé štěstí spočívá v Kristově přítomnosti. A svět, celý svět, ať už to ví nebo ne, je celý prostoupen Kristovou přítomností. Tato přítomnost však může být zjevena jen skrze evangelizaci. To, co je na náměstích a na ulicích důvodem k radosti, odhalíme teprve, když najdeme Krista. Evangelizaci najde svět pravou radost, pravé štěstí...

Když svět objeví Krista, to, co ho nejvíce udiví, je milosrdenství. *Kdo je to, že dokonce odpouští hříchy?* (Lk 7,49). To bylo to, co udivovalo farizeje a co přitahovalo jeho učeníky. Pro nás, ubohé hříšníky, je milosrdenství zdrojem štěstí. Pro nás, kteří jsme tak často běhali za falešnými radostmi, je milosrdenství jedinou cestou k pokoji. Pro nás, které tíží břemeno hříchů, je milosrdenství jediným pramenem radosti.

Každý z nás ví velice dobře, že naše hříchy nás odsuzují. A když se podíváme do autobusů, továren, na trhy a do mistereských rad, nenajdeme tam mír kvůli velkým hříchům. To, co my lidé potřebujeme, je milosrdenství. Jen milosrdenství nás osvobodí od hříchů. Jen ono napravit hříšníky. Jen ono jim otevře bránu k pokoji a k radosti. Hlásání evangelia musí být hlásáním milosrdenství. Jen tak je možno hlásat štěstí, radost a pokoj.

Z Vision 2000 - 6/2004
přeložil -lš-

„Měl jsem nevyzpytatelné štěstí, že jsem byl pokřtěn později, takže mnohé lumpárny, které jsem napáchal jako uličník, mohly být smyty vodou a Duchem Svatým a nemusel jsem se z nich zpovídat,“ píše P. Leo Kuchař ve své knize *I uličníci se mohou stát kněžími*.

Ať už to byl bramborem ucpaný výfuk auta, slepice opilé zrním namočeným v alkoholu, hadice strčená ve dveřích do otvoru na dopisy, aby pak pustil kohoutek naplno, stažené závory, aby to vyvolalo dopravní chaos, klukovské „vědecké pokusy“ neznaly hranic. Byl při svých lumpárnách stále vynalézavější: může nabídnout špičky nosu nebo ušní boltce, které údajně uřezal jako holičský učeň ve prospěch řezníků. Bohatství nápadů a humor umožní později P. Leovi lépe se vyrovnat s ranami osudu a těžkými životními situacemi.

Ale nejdříve se vraťme k prehistorii, jak mi ji P. Leo vyprávěl, když jsme se nedávno potkali ve Vídni: Narodil se v Brně a jeho rodiče ho vychovávali ateisticky. Matka pocházela z židovské rodiny, otec vystoupil z katolické církve. Oba byli přesvědčení ateisté.

Protože otec měl vždycky pravdu, byl i Leo přesvědčen, že jedině hloupí lidé mohou věřit v Boha. Tak se stal apoštolem ateismu a založil „Klub nepokřtěných“, který se pokoušel přesvědčovat lidi, že věřit v Boha je úplně zbytečné.

Protože jeho rodina hovořila německy, navštěvuje Leo německé školy. Otec byl sazeč jedné německých novin a dověděl se proto o chystaném přivtělení země do Hitlerovy říše dříve než ostatní krajané. Vzhledem k židovskému původu nařídil otec celé rodině (Leo měl ještě staršího bratra), aby naoko vstoupili do katolické církve.

Cože? Leo, přesvědčený ateista, se má stát katolíkem? Ne. Ve vlastním slova smyslu: Jen přesnou mrtvolu! Rozhodne se, že skočí pod vlak. „Vyhledal jsem nicméně vedlejší trať, kde vlaky skoro nejezdily. Dlouhé čekání mne znudilo,“ vypráví dnes o svém sebevražedném pokusu k pobavení druhých.

Tak tedy Lea připravují ve škole katecheti ke křtu. Přesvědčit ho nemohli. Ten jeden byl příliš brutální, ten druhý nervózní a Leo ho před spolužáky zesměšňoval. Jeho matka a bratr byli na tom lépe: připravoval je jeden kněz a tomu se podařilo zájemce o křest obrátit. Dokonce ateismus mladého Lea se ocitl v krizi, když doprovázel matku a bratra na bohoslužbu P. Wuzera.

I učitel hudby, hluboce věřící člověk a Bohem nadaný varhaník, který byl pro Lea autoritou, otrásl jeho ateismem. Když mu jednou Leo řekl Kředo svého otce: „V Boha věří jenom hlupáci“, odpověděl: „Dobrá, tak tedy jsem hlupák.“

„Měsíc před zábořem jsme byli pokřtěni ve stejném kos-

tele jako sestra Restituta a pak jsme přijali svatě přijímání v boční kapli zasvěcené černé Madoně Čenstochovské. Tehdy jsme již byli všichni tři, moje matka, bratr a já přesvědčení křesťané. Otec, který zůstal ateistou, uzavřel jen formálně také církevní sňatek. A tak mamčinu bílé šaty posloužily i k prvnímu svatému přijímání i jako svatební šaty.“

8. února 1939 patří k nejkrásnějším dnům života P. Lea. Je právě jedenáct hodin a on je novým člověkem. „Jak to, že ses stal věřícím? Druzí víru nepřijali. Co se v tobě odehrálo?“ uvažuje můj protějšek. Chlapec sám Boha nehledal. Právě naopak. Ale Bůh si našel jeho: člověka, který stojí za svým přesvědčením. Tento novokřtěnec, který dříve všechny věřící zesměšňoval, začne v kostele ministrovat.

Po Hitlerově vstupu žádají nicméně nacisté od rodičů doklady o arijském původu. Ty matka předložit nemohla a také otec měl potíže, protože jako jediné dítě byl zřejmě také židovského původu. Tak mu položili nůž na krk: Buď to se dá s židovskou ženou rozvést a dostane arijský doklad, nebo bude zařazen i s dětmi mezi Židy. „Matka věděla: Jestliže se otec nedá rozvést, bude celá rodina vyhlazena. Aby nás děti zachránila, přiměla sama otce k rozvodu, ale sama tak ztratila ochranu, kterou jí nabízelo smíšené manželství. Musela odejít,“ vypráví P. Leo o té strašné události. Na jejich domě byl nápis: Židům vstup zakázán. „Sousedé po mně čistili kliky, protože se jim dotkl židák,“ vzpomíná.

Matka byla r. 1942 spolu s židovskými příbuznými odvezena do Polska. Protože tam – jak se syn později dověděl – z Křížové cesty Romana Guardiniho, kterou si vzala sebou, konala pobožnosti pro ostatní konvertity

a našla smrt v plynové komoře. Jak neohrožená víra!

Snad právě proto, aniž by o tom tehdy věděl, rostla Leo-va víra stále více. Vzniklo v něm přání stát se knězem. Toto přání živilo setkání s Dr. Hessem, jedním z kněží, které gestapo vyhnalo do Brna a který kolem sebe shromáždil adepty kněžství a angažované laiky, k nimž patřil i Leo a jeho bratr.

Jako neříjec byl Leo vyhozen ze školy a pracuje v té době v jedné textilní továrně jako pomocný dělník. V roce 1944 sdělili jemu i jeho bratrovi, že jsou přiděleni na totální nasazení do Čech. Otec se u svých dětí obával nejhoršího. Když se s ním Leo loučil, otec ho poprvé v životě políbil, vzpomíná P. Leo.

Chlapci byli skutečně posláni do koncentračního tábora. Ve Zvláštním táboře Tvořovice, fiktivním nasazení na cvičení, musí budovat muniční továrnu. Později na jaře byli přeloženi do civilního sektoru a mají kopat zákopy. Leo Kuchař má u sebe „Schottův misálek“ a denně si čte mešní texty. Cesta do práce a z práce je dobrou příležitostí k modlitbě růžence. Dr. Hesse mu pošle německý překlad breviáře. Nyní se může modlit také denní modlitbu církve. Díky duchovní posile z takových pramenů roste navzdory všemu jeho víra.

Leo sní o tom, aby mohl navštívit mši svatou a modlit se před svatostánkem. Asi tři kilometry vzdálená kostelní věž, kterou při své práci stále vidí, působí na něho neobyčejnou přitažlivou silou. A tak se rozhodne přes všechno nebezpečí, že tam zajde. Nepozorovaně se ztratí z dohledu bachařů a dostane se do vesnice. Farář si ho nejdříve zděšeně prohlížel, ale pak mu podal svaté přijímání a oběd.

Jako zázrakem se dostal trestanec bez úhony opět zpátky. Povzbuzen tímto úspěchem opakuje příští den svůj výlet stejným směrem. I tato návštěva svátostného Spasitele zůstala

nezpozorována. Bylo to 6. dubna 1945.

Ptám se ho udivená, proč se opět vracel do tábora. Neměl se kam skrýt, kdo by ho přijal, odpovídá P. Leo. Kromě toho byl přesvědčen, že on sám přežije všechny spoluvězně, pokud Pán chce, aby se stal knězem.

Že k tomu skutečně došlo, je možno pokládat za zázrak, protože v kartotéce byla poznámka: R.U.: Návrat nežádoucí. Jeho smrt je tedy hotová věc. Dokonce i den jeho opravy: 15. květen 1945. Týden předtím skončila válka. Tábor byl osvobozen.

Bratry oslavovali v Brně jako hrdiny. Jejich „koncentrační minulost“ zabránila tomu, aby byli jako Volksdeutsche odsunuti. Leo může dokončit gymnázium. Díky jednomu učiteli poznal již během války řád eucharistiánů. Je si stále více jist, že jeho místo je v tomto řádu. 27. června 1947 začíná v klášteře svůj noviciát.

Eucharistány založil sv. Julián Eymard ve Francii a jejich posláním je žít z plnosti eucharistického tajemství a pro Eucharis-

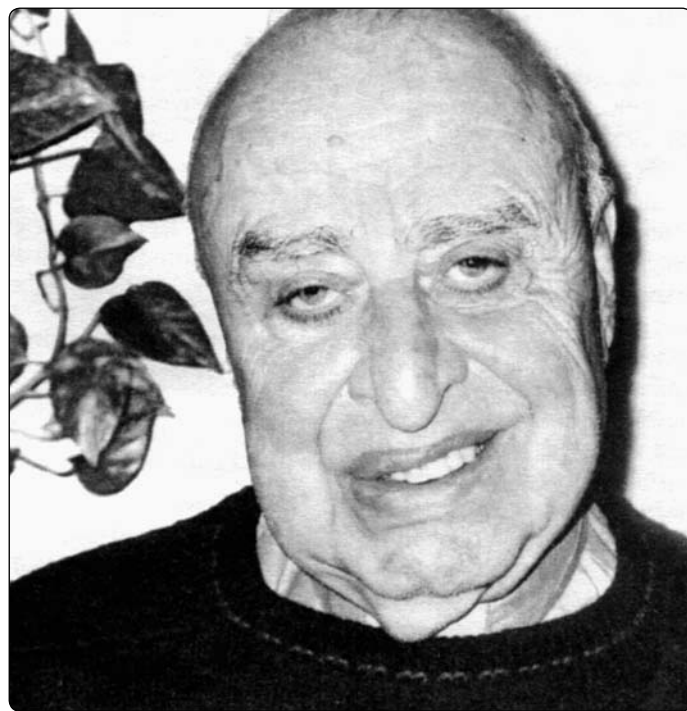
tii (viz Světlo č. 34/2004, str. 4). „Eucharistii slavit, hlásat a uctívat,“ vysvětluje mi P. Leo.

Jeho noviciát však byl záhy přerušen. R. 1948 se dostávají k moci komunisté a r. 1950 během druhého roku noviciátu jsou kláštery v ČSR rozpuštěny a kněžské semináře zavřeny. Leo musí nastoupit dvouletou vojenskou prezenční službu. Pak vystuduje obor rentgenového asistenta a jako takový pracuje od roku 1958 na univerzit-

ni klinice v Brně. Tajně studuje teologii, což je pro všechny zúčastněné nebezpečný podnik. Když je s tímto studiem hotov, nevidí žádnou možnost, jak získat kněžské svěcení. Všichni biskupové v zemi jsou totiž internováni.

V té době se P. Leo pokouší dovědět něco bližšího o smrti své matky v polském koncentračním táboře. Tak vznikl nápad odcestovat do Polska. Tam biskupové nejsou zavřeni, a tak by se cesta mohla využít k tomu, aby získal kněžské svěcení. Brzy má jasno: Matka ho volá ke svému hrobu a otevře mu možnost kněžského svěcení.

Aby tento projekt mohl uskutečnit, začne s výměnou dopisů, která z něho v očích komunistů udělá nadšeného filatelistu. Kromě opravdového shromažďování známek z celého světa koresponduje s údajným lékařem v Římě, kterým je ve skutečnosti generální představený eucharistiánů. Že „katalogová čísla“ známek jsou ve skutečnosti paragrafy kodexu církevního práva, komunistům zcela uniklo. Nakonec je to tak daleko. Znamka číslo 572/1/6 potvrzuje: Je připuštěn k věčným slibům, které složí v roce 1958.

Další známky otevírají cestu k nižším kněžským svěcením a známka 975 konečně k vyšším. Potřebné dokumenty mají být poslány přímo do Polska a čekatel kněžského svěcení musí zorganizovat své polské cesty.

To je obtížné, je k tomu zapotřebí pozvání a vážný důvod. Leův šéf v nemocnici, sám komunist, zařídí pro mladého teologa výjezdní povolení, aby mohl pátrat po smrti své matky.

První polská cesta je bezvýsledná. Jsou zde překážky, neporozumění, dokumentace dosud nedorazila. Krátce před vypršením výjezdního povolení doufá Leo, že by mohl být přece jen vysvěcen osobně kardinálem Wyszyńským. Ten však ví, že by o tomto svěcení věděla česká STB nejpozději dvě hodiny po jeho vysvěcení ve Varšavě. Aby kandidáta neohrozil a aby kandidát mohl říct, že ho nikdy neviděl, mluví s ním pouze přes klíčovou díрку.

Tolik úsilí a nebezpečí a žádný výsledek! Nevzdá to mladý řeholník? Ne. Ví, že tuto cestu pro něho vybral sám Bůh. Těžkosti ho neodstrašily. A že může vést komunistům nějakou lumpárnu, to přišlo bývalému uličníkovi zrovna vhod.

Druhá cesta do Polska se zdá zcela vyloučena. A přesto se stane to nemožné: „Jestliže souduhu Kuchařovi nedovolíš výjezd do Polska, kopnu tě do...“ říká jeden stranický bůh druhé-

VMĚŠOVÁNÍ OSN

Výbor OSN pro lidská práva požaduje na Polsku, aby více liberalizovalo svůj protipotratový zákon i potratovou praxi. Mají být široce k dispozici antikoncepční prostředky a změněna sexuální výchova na školách. Polsko spolu s Irskem a Portugalskem se nejvíce zasazuje za ochranu nenarozeného života. Lech Kowalewski, mluvčí skupin „Pro Live“ označil takový požadavek za útok na suverenitu Polska.

Neměl by výbor pro lidská práva respektovat lidská práva jako první? Patří mezi ně i právo na sebeurčení národů, tedy na takovou kulturu a takovou mravnost, jakou si ten který národ vytvořil a na jaké buduje svou současnost i budoucnost?

VÝZVA KŘESŤANŮM

Politik za stranu zelených Rezzo Schaluch vyzval křesťany, aby se více angažovali v politice. Mnoho křesťanů se stydí, když mají dát najevo svou víru a přiznat se k Církvi, a přitom křesťané jsou v politice velice potřební. Ani sekularizovaný stát nemůže existovat v hodnotovém vzduchoprázdnu. Hodnoty evropského prostoru se zakládají na náboženství. Od křesťanů se především očekává obraz, jak má vypadat bližská láska v sociálním státě, a ta se musí projevovat v něčem více než jen finančních příspěvcích na dobročinné účely.

Také ministerský předseda Durynska Dieter Althaus varuje křesťanské politiky před skrýváním víry. Právě proto, že doba není pro křesťanské politiky příznivá, musí se hlásit ke křesťanství. Především potřebují, aby měli svůj vlastní křesťanský názor. Jestliže nemají žádný, není divu, že jsou ochotni přijmout při rozhovoru kdekjaký názor. Nestačí jen mluvit obecně o hodnotách, ale je třeba poukázat na jejich pravý zdroj. Althaus sám má velmi dobré zkušenosti s tím, když se v diskusi odvolal na křesťanský zdroj hodnot, které hájil.

POMNÍK OBĚTEM POTRATŮ

Hnutí pro život ve Španělsku chce v Madridu a v jiných městech vybudovat památníky – zahrady, které mají být věnovány památce obětem potratů. Za každé utracené dítě má být zasazena květina.

ORIGINÁLNÍ PROTEST

Věřící jihoitalské farnosti Bonea protestovali proti přeložení svého faráře tím, že zazdili chrámová vrata. Proti jeho přeložení jsou i farníci obce, kam se má přestěhovat. Obě farnosti si chtějí podržet dosavadní duchovní správce. A posílají biskupovi hromadně podepsanou petici.

Kath-net

slouchávali. Kdykoliv se zmýlil, zazvonil telefon a dostal pokyny. Jednou se mě zeptal: »Vy jste porušil paragrafy 55 a 110?« Znal jsem ty paragrafy a zeptal jsem se: »Paragraf 55? Atentát na hlavu státu?« A hned zazvonil telefon a s paragrafy už přestal žonglovat.“

K radosti vyšetřovatele přiznal se obžalovaný náhle k vině podle paragrafu 78. Ten říká: Kdo poruší dohled státu nad církví, bude odsouzen ke dvěma letům odnětí svobody. „Když byl protokol sepsán a podepsán, řekl

jsem: »Soudruhu majore, já jdu nyní domů a přeji vám pěkné vánoce. Ve vyšetřování už nemůžete pokračovat. V květnu 1960, tedy po kněžském svěcení, byla vyhlášena amnestie, která se vztahuje na delikty s vyšší trestu do 2 let.« On vyskočil a začal mi nadávat. Ale zazvonil telefon a se zařatými zuby mě musel důstojník propustit.“ Ještě dnes se musí smát někdejší uličník, který za všechna ta léta neztratil své šibalství.

Od té doby už nemusel své kněžství držet v tajnosti, ale byl

mu (pod záminkou, že se jedná o zjištění matčiny smrti). A tak jede Leo v roce 1960 podruhé do Polska. 5. dubna ho přijme v soukromé kapli lublinský biskup. Týž den přijme čtyři nižší kněžská svěcení. 6. dubna je vysvěcen na kněze.

První myšlenka přešastného novokněze: „Teď mě mohou komunisté zavřít na doživotí. Nesmazatelné znamení kněžství mi už z duše nevyrvou.“ Zalistujme zpět: 5. a 6. dubna 1945 utekl z lágru, aby mohl přijmout sváté přijímání. Je to náhoda?

První mši svatou by chtěl novokněz sloužit v dřevěné kapli v Sobiboru, v místě, kde jeho matka našla svou smrt. Jen několik metrů od kaple stály tehdy plynové komory. Zavadil matčin zrak o tuto kapli, než zde našla svou smrt? Nemohl tam sice sloužit tu první mši sv., ale až pátou. Přitom cítil zřetelně přítomnost své matky. Nezapomenutelné!

Nezapomenuté také bylo, že v Čenstochové i přes velký nával kněží a dlouhou čekací listinu mohl sloužit svou mši svatou. Jeden pokorný prelát mu postoupil své místo, když se dověděl o dobrodružných okolnostech kněžského svěcení. Primiční dárek Černé Madony.

V jeho vlasti věděly o svěcení jen čtyři osoby. Všechna kněžská činnost se musela držet v tajnosti. Svého přítele Josefa, který by se také chtěl stát knězem, vyučuje Leo teologii. Jejich setkání se odehrávají pod záminkou šachových partií.

R. 1966 se stalo to, s čím od svého kněžského svěcení počítal: Zradili ho tajné policii. „Pokaždé, když někdo zazvonil, napadla mě myšlenka: Už jsou tady. Pro zřetelně jsem si prostudoval procesní řád, ústavu a trestní právo. Znal jsem je zpaměti,“ vypravuje mi P. Leo a já žasnu nad vyprávěním o jeho výslechu.

„Šlo o tajné svěcení. Chtěli mě uvrtat do velezrady. Byl jsem s jedním státním policistou sám v místnosti. Všechno však odpo-

pod stálým dohledem. Kdyby zjistili, že tajně vykonává svůj kněžský úřad, byla by jeho amnestie zrušena. „Proto jsem musel mši svatou sloužit tajně ve svém pokoji jako rentgenový asistent.“ Když se v nemocnici někdo divil, proč se neoženil, odpovídal: „Rád bych nějakou ženu obšťastnil, ale necítím se žádné hoden.“ Humor mu nikdy nechyběl.

Jednoho dne přivezli tři bachaři do nemocnice kněze, který byl zřejmě týrán. Aby mu mohl udělit svátost pomazání nemocných, řekl P. Leo, že musí pro rentgenový snímek potříti pacienta kontrastním olejem na čele. V tom nemohli úředníci vidět nic podezřelého a ministrovali při tomto udělení svátosti.

A přišlo jaro 1968 a přineslo velké uvolnění. Nyní se mohl ujmout kněžského úřadu na Starém Brně. I vycestovat bylo možno. Byl právě v Římě, když byl pražskému jaru udělán konec. Protože návrat do vlasti by mohl znamenat zatčení, přeložili ho představení do Vídně.

To nejdobrodružnější ve svém životě má už snad za sebou a může se plně věnovat úloze, za kterou musel projít tolika oklikami: kázat lidem exercicie a duchovní obnovy. V časopisech a knihách hlásat, že Eucharistie je střed našeho života. Mnoho lidí i v katolické církvi tomu není schopno uvěřit. Není málo těch, kteří zpochybňují nebo popírají skutečnost, že Ježíš Kristus, pravý Bůh a pravý člověk, je v Eucharistii skutečně přítomen.

Proto tak potřebujeme přesvědčené a neohrožené kněze, kteří to stále znovu a znovu zdůrazňují. P. Leovi se to daří velice dobře pro jeho klidný, láskyplný a humorný způsob, jakým probouzí v lidech radost ze setkání s eucharistickým Pánem a z adorace před ním. Jak je pěkné, že jsou lidé, kteří nám svým životem s tak vysokým stupněm věrnosti, vytrvalosti a neohroženosti dávají příklad.

*Z Vision 2000 - 6/2004
přeložil-lš*

Potrat rozvrátil můj život

Do světa potratů nás zavedou dvě svědectví o jejich důsledcích. Nejdříve to bude svědectví lékaře, který provedl 50 000 potratů. Pak vypráví jedna žena o strašných následcích, které v jejím životě zanechal potrat jejího dítěte.

Myslel jsem, že to není člověk

V pátém ročníku svého lékařského studia jsem navštěvoval přednášky z gynekologie a porodnictví. Již v prvních hodinách nám říkali, že dítě začíná žít teprve tehdy, když začne křičet. Jeho první křik znamená, že se jedná o člověka. Do té doby je dítě orgánem matky. Je možno je vyoperovat nebo odstranit jako mandle nebo slepé střevo. Byla to komunistická doktrína.

S těmi představami jsem se specializoval jako gynekolog. Moje očekávání bylo: Tvoje práce je operovat, pomáhat při porodu, provádět potraty. S jedním svým kolegou jsem byl 20 let připraven kdykoliv provést potrat. Ne že bych to nějak chtěl, prostě musel jsem to dělat.

Postupně ve mně rostl odpor. Začal jsem chápat, že zde něco nesouhlasí. Jak může člověk oživit teprve tím, že zakřičí? Když jsme dostali ultrazvuk, viděl jsem nenarozené, jak cumlají svůj palec. A po potratu jsem tuto ruku viděl na svém stole potrhanou. Není možné, aby život začínal teprve prvním křikem.

Začal jsem provádět experiment. Na obrazovce ultrazvuku jsem viděl, že dítě v lůně matky umí velice učenlivě reagovat na podněty zvenčí. Pochopil jsem, že dítě je v lůně matky živoucí individuem.

A pak jsem měl zážitek. Jeden známý mě žádal, abych provedl potrat jedné mladé ženě, která byla v pátém měsíci těhotenství. Na otázku, kolik potratů už prodělala, odpověděl, že devět. „Tak teď porodí dítě!“ Známý zmobilizoval celé příbuzenstvo, aby na mě naléhali a přiměli mě k provedení potratu. Hlavní důvod zněl:

„Jsou to studenti a musí dokončit studium. Jak bys jim mohl odmítnout pomoc!“

Nechal jsem se uprosit a provedl jsem to. Nejdříve jsem z dělohy vytáhl ruku. Položil jsem ji na stůl. Po styku obnaženého nervu s dezinfekčním jódem na stole začala se ruka sama hýbat. Když jsem sondou dítě dále potrhal, vytáhl jsem nohu a chtěl jsem ji položit tak, aby se to neopakovalo. Ale asistentka vytažený úd postrčila tak, že se reakce opakovala. Když jsem vytáhl srdce, mohl jsem pozorovat, jak tluče, postupně slaběji, až se zastavilo.

V tom okamžiku jsem pochopil, že jsem zabil živého člověka. Jako ve snu jsem slyšel asistentku: „Stojane, co je s tebou?“ V okamžiku, když sestra volala jiného lékaře, probral jsem se ze svého strnutí. Začal jsem se modlit: „Milý Bože, já vím, v jaké jsem bryndě. Ale pomoz této ženě!“ Mohl jsem pak potrat dokončit ve velmi krátké době.

To byl můj poslední potrat. Od té doby proti potratům bojuji a snažím se ženy od něho odvrátit. Dnes se mi stává, že potkávám v Bělehradě matky, které na mne volají: „Pane doktore, pojdte se podívat, to je to dítě, které jste zachránili!“

Až předstoupím před Boha, snad mi alespoň to poslouží k mé záchraně.

Dr. Stojan Adašević

Trpěla jsem strašnými úzkostmi

Mám dva bratry a sestru, se kterou jsme dvojčata. Já jediná nemám maturitu. To bylo pro mě v rodině akademiků velmi špatné. Byla jsem fotografkou a měla jsem velké štěstí, že jsem mohla jako divadelní fotografka odejít do Hamburku k Rosemarii Klau-

senové, která udělala kariéru již v Berlíně.

Tam jsem byla dva roky. V té době jsem poznala jednoho muže a již po první noci s ním jsem otěhotněla. Když jsem mu to řekla, vyšlo najevo, že má už dávno jinou přítelkyni a nechce o dítěti nic slyšet. Protože jsem měla mezitím smlouvu s divadlem v Bochumi, neviděla jsem jiné východisko než potratit, ale to bylo v roce 1965 zakázáno. Jedna herečka mi dala odpovídající adresu.

Odešla jsem do Bochumi a neměla jsem s potratem žádné problémy. Na toto téma jsem zapomněla. Cítila jsem velké ulehčení. Ráda bych měla rodinu, ale protože jsem neměla důvěru k mužům, obrátila jsem se na jednu ženu.

Teprve na konci sedmdesátých let jsem začala pociťovat depresi. Nikdo mi je nemohl vysvětlit. Myslela jsem, že je to důsledek homosexuality. Ale uklidnili mě, že je to zcela normální.

Když jsem se relativně snadno zbavila deprese, odešla jsem s jednou přítelkyní na venkov, kde jsme pěstovaly ovce. Ale já jsem opět upadala do depresí, které byly tak těžké, že jsem musela navštívit psychiatra. Protože jsem měla sebevražedné myšlenky, poslal mě na jednu kliniku. Byla jsem tam sice jen jeden týden, ale připadalo mi to, jako bych tam strávila celé roky. Trpěla jsem nesmírnými úzkostmi. Kdo nikdy neměl depresi, neumí si představit, jak těžce člověk přitom trpí. Chtěla jsem být raději mrtvá než živá.

Naše hospodářství upadlo do dluhů. Bohu díky jedna rodina, kterou jsem znala z divadla, mě přijala jako pomocnou sílu do domácnosti. Ale já jsem měla pocit, že nejsem ničeho, ale vůbec ničeho schopná. Co mi dří-

ve připadalo lehké, nebyla jsem schopná udělat, ani ty nejjednodušší věci. Nejrady bych byla stále ležela v lůžku. Ale protože jsem dostávala mzdu, všelijak jsem to protloukala.

Udělala jsem však přitom jednu zkušenost. Kdykoliv jsem něco někomu udělala z lásky, deprese zmizely. A tak jsem se jich pomalu zbavovala. Když jsem se vrátila do Hamburku, dověděla jsem se, že Rosemarie Klausonová onemocněla Parkinsonovou chorobou, a rozhodla jsem se, že ji budu ošetřovat. Našla jsem u ní knížku „Nejšťastnější lidé světa“, knihu, kterou bych normálně nikdy nečetla. Bylo to však Boží řízení, že jsem tuto knihu našla. Popisuje, jak Ježíš zachránil jednu arménskou rodinu od masakru.

Ihned jsem věděla: To je to, co jsem dávno hledala. V jednom křesťanském společenství v Hamburku jsem předala celý svůj život Ježíši Kristu. Tím se u mě všechno zcela změnilo. Náhle jsem věděla, proč žiji. Ale do depresí jsem upadala stále znovu.

V roce 1999 jsem se zúčastnila ve Vídni konference „Human Life International“. Tam jsem pochopila, odkud pocházely moje deprese. Neprosila jsem Boha o odpuštění za svůj potrat. S jednou lékařkou jsem prošla dlouhou cestou osvobození. Šlo o to, vyznat svůj hřích Ježíšovi a přijmout ho do svého srdce. Od té doby mám ještě větší klid než po mém prvním obrácení.

Pracovala jsem pak v hnutí pro život na Masném trhu před největší rakouskou potratovou ambulancí. Je to tvrdá práce. Ale vedla jsem tam báječné rozhovory. Je třeba jen ženy správně oslovit a říci jim, že Bůh je miluje a že rád odpouští, i když jsme udělali věci, protože jsme nic lepšího nevěděli.

Na základě svých osobních zkušeností mohu všem ženám doporučit jedině: aby nikdy nešly na potrat. Musíme říkat lidem celou pravdu.

Charlotta Fuhrmannová

Společenství a solidarita -

- byl název symposia, které se konalo v minulých dnech v Římě. Mezi 150 účastníky byli biskupové z Afriky a Evropy a zástupci pomocných organizací. Cílem bylo především se vzájemně více poznat a také upozornit na Afriku, která je mocnými tohoto světa přehlížena. Z České republiky jsme byli dva: biskup František Lobkowicz a já.

Především jsem si uvědomil, že Afričané nás znají daleko lépe než my je. Mnozí z nich v Evropě studovali a znají naše jazyky i kulturu. Někdy mluvíme o jejich potřebách a problémech, jako jsou časté války, bída a hlad, negramotnost a AIDS - to všechno je sice pravda a oni sami o tom musí mluvit, když žebrají o pomoc. Ale oni mají také velké kulturní hodnoty a mají nám co dát. I když mají prastaré tradice, jsou africké národy mladé, mají chuť a úctu k životu, mají děti, váží si rodiny, ctí staré lidi, neničí přírodu. Z našeho pohledu tam asi mají malá práva jednotlivci, ale zato větší práva mají rodiny, a proto mají budoucnost. Jejich mladému a radostnému duchu odpovídá i život církve plný radosti z víry a chuti k životu s Bohem. Jak poznamenal jeden evropský pracovník jezdící často do Afriky: *Pro ně je samozřejmostí, že*

všechno přichází od Boha. Evropana to zarazí, protože ten především myslí na vlastní dílo a spoléhá na moderní techniku a teprve pak počítá s Bohem.

Afrika má bohaté zkušenosti s islámem, zatím co Evropa se s ním nově setkává teprve v poslední době. Jejich zkušenost ukazuje, že mezi našimi náboženstvími je nutný dialog a vzájemný respekt. To však předpokládá z naší strany více svou vlastní víru znát a lépe ji žít i na veřejnosti, jinak k nám nemohou mít muslimové respekt a nebudou mít zájem o dialog s námi. Pak si totiž naši vstřícnost vysvětlují jen jako lhostejnost a nevěru.

Evropa má však vůči Africe také velké dluhy, nejen staré z dob koloniálních, ale i v současnosti stále zvětšované. Například v Evropě se prodávají africké plodiny tak lacino, že evropské státy dotují vlastní zemědělství, aby v konkurenci s dovozem obstálo. Velcí dovozci však africkým pěstitelům platí tak málo, že ti si nemohou dovolit ani pojištění, ani vzdělání, ba dokonce tam musejí pracovat děti za trošku jídla. My tak máme díl viny na tom, že tam nejsou děti ve škole a jako nevzdělání tudíž nikdy nezlepší své postavení. Bohaté země sice před ča-

ROK EUCHARISTIE

Maria, Prostřednice všech milostí, Matko těch, kteří trpí a hledají pomoc, Ženo Eucharistie. Ty jsi slávou Božího lidu, ty jsi radost Církve a spása světa. Pros za nás hříšné a probud' ve všech věřících hlubokou vnitřní úctu a lásku k Nejsvětější Svátosti. Vypros nám milost, abychom byli hodni přijímat tento největší Dar všech darů.

Sv. Papež Pius X.

Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu Svatý, klaním se Ti z celého srdce a obětuji Ti nejdražší Tělo a krev, duši a božství našeho Pána Ježíše Krista, přítomného ve všech svatostáncích světa, na odčinění za urážky, svatokrádeže a lhostejnost, které ho urážejí. Pro nekonečné zásluhy jeho Nejsvětějšího Srdce a na přímlovu Neposkvrněného Srdce Panny Marie Tě prosím za obrácení ubohých hříšníků.

Modlitba anděla ve Fatimě

Poselství Královny míru

Drahé děti!

V této době vás všechny zvou, abyste se modlily na mé úmysly. Zejména, děti moje, modlete se za ty, kdo ještě nepoznali Boží lásku a nehlédají Boha Spasitele. Buďte vy, děti moje, mýma vztaženými rukama a vaším příkladem je přiblížte mému Srdci a Srdci mého Syna.

Bůh vás odmění milostmi a vším požehnáním. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 11. 2004

Ale věřit nestačí...

Dnes jsem poslouchal vysílání o Pascalově sázce (Pari de Pascal). Věřit, protože i když šance, že Bůh existuje, je minimální, odměna je nekonečná, vklad je malinký v porovnání se ziskem.

Pascal uvažuje rozumem a to je zcela normální, jelikož je filozof; ale věřit nestačí. Vždyť mnoho „ateistů“ převede věřící do nebeského království. Vskutku mnozí z těch, kdo Boha popírají, konají jeho vůli a nechávají se vést jeho Duchem. I Satan věří v Boha, a dělá opak Boží vůle.

Víra bez skutků není nic, říká svatý Jakub, víra bez lásky se redukuje na mínění. Nejedná se tedy o rozum, ale o srdce. Není důležité, aby bylo víc lidí, kteří věří v Boha, ale aby bylo víc lidí, kteří ho milují. Bůh je Lásky, ta láska, která neustále hledá odpověď lásky. Svět si dělá všechny možné představy o Bohu a také mnozí křesťané si ho představují jako vykonavatele soudu, tvrdého a náročného, zatímco on je tichý a něžný, zatímco on je jako matka pro své děti. Musíme svědčit o Bohu láskyhodným a milujícím, čerpat v modlitbě oheň lásky, vyzařovat lásku a ne přísnost, nesnášenlivost nebo nechutnost. Připomeňme si toto upozornění: „Protože jsi vlažný, ani studený ani vřelý, vyvrhnu tě ze svých úst.“ (Zj 3,16)

Být vřelým je naše jediné štěstí, nakažlivé štěstí.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 11. 2004

sem slíbily, že na vyrovnání této křivdy budou platit 0,7 hrubého národního produktu pro rozvojové země, ale zatím jich zaplatilo jen pět. Ani Česko ne. Kdyby se rozvojovým zemím slušně platilo za jejich zboží, snížila by se konkurence, nemuselo by se u nás tolik dotovat a bylo by to spravedlivé. Zatím bohatneme z bídy druhých.

Těsně před naším příjezdem vydal Svatý stolec důležitou knihu: Katechismus sociální nauky církve. Těším se, že bude brzy přeložena a stane pro nás novým impulzem k lepšímu budování společnosti na základě evangelia. Bude to velký úkol, ale může to pomoci uzdravit svět zvláště ze sociálních nespravedlností. Od křesťanů to bude ovšem vyžadovat větší nasazení do veřejného života. Jak těch ve vyso-

ké politice, tak i obyčejného voliče, který nezůstane při volbách doma. Od podnikatelů i obyčejných spotřebitelů, kteří budou ochotni vybírat zboží nejen podle nízké ceny, ale taky podle toho, koho chtějí svým nákupem podpořit.

Na přechodnou dobu je z naší strany nutná pomoc ve formě darů, pěknou pomocí je třeba projekt Charity adoptce na dálku, ale důležitější je prosadit vůči nim spravedlnost, aby si mohli pomáhat sami. Jako některé ženy trpí tím, že nemohou mít děti, a když se začnou starat o adoptované děti, pak mají i své, tak evropská pomoc může uzdravit naše pohledy na hodnoty, naučit nás více milovat a třeba uzdravit a zachránit i naši kulturu.

Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký

Architekti kultury smrti (2)

Sigmunda Freuda, Karla Marxe a Friedricha Nietzscheho nazval Jan Pavel II. „mistři podezřelosti“, protože byli přesvědčeni, že lidské srdce je v ustavičné rozpolcenosti a není možno mu důvěřovat.

Autor knihy „Architekti kultury smrti“ DeMarco je v tom s papežem zcela zajedno. Potvrzuje to ve svém rozhovoru s agenturou Zenit. Přinášíme druhou část tohoto rozhovoru.

Kterí z uvedených architektů způsobili lidské společnosti největší škody?

Když vezmeme na pomoc statistiky o počtu mrtvých nebo čísla vypovídající o utrpení, které bylo lidem způsobeno, stojí Karel Marx daleko přede všemi ostatními.

Sigmund Freud

Arthur Schopenhauer je významný natolik, že byl prvním, kdo přijímá lidskou vůli, iracionální a zlovůli lidskou vůli, jakožto výchozí faktor veškeré reality. Měl velký vliv na Friedricha Nietzscheho, který rozšířil vůli jakožto JÁ. Ale také na Sigmunda Freuda, který chápal vůli jako „id“. Tímto pojetím vůle je ovlivněna také Ayn Randová.

Naproti tomu Sartre měl ohromný vliv na zabsolutizování svobody, která nakonec vyústila do ryzí filozofie „Pro-Choice“ (svobodného výběru).

Jak Marx vykořisťoval náboženské city svých přívrženců? Jak otočil křesťanskou nauku, aby dosáhl svých protikřesťanských cílů?

Když se Marx rozešel s náboženstvím svým známým heslem o „opiu lidstva“, nekritizoval tím autenticky praktikované náboženství, nýbrž jeho plášť. Má-

me-li použít rozlišování Jacquesa Maritaina, reagoval Marx na „křesťanský svět“, nikoliv však na „křesťanství“.

To znamená, že zaměnil karikaturu s jejím původem, to zesměšněné s modelem. Bylo by vůči Marxovi velkorysé, kdybychom řekli: „Je to nářek, že lidé někdy náboženství zneužívají a používají jako drogu, aby otupili jeho mravní a intelektuální přednosti.“

V tom snad mohl rozpoznat rozdíl mezi podvodně a autenticky prožívaným náboženstvím. On však zavrhl náboženství, protože měří to, co je u něho pravověrné, na jeho nepravověrném zfalšování. Výsledkem bylo, že udělal všechno, co bylo v jeho moci, aby zabránil rozkvětu pravého náboženství.

Marx jednou prohlásil: „Je jednoduché být svatým, když člověk nechce být člověkem.“ Viděl náboženství vždy jen ve falešném světle. Pro jeho rodiče znamenalo náboženství velice málo. Jeho otec přešel od židovství k luterství, aby si tak zajistil úspěšnou právníkovi kariéru. Jaký otec, takový syn. Jeho rodinu tvořili liberální protestanti, kteří neměli vůbec žádné hluboké náboženské přesvědčení.

Není snad třeba dokazovat, že žádný člověk se nemůže dopracovat svatosti, jestliže není skrz na skrz člověkem. Marx použil svoji neúplnou ideologii jako měřítko, podle kterého hodnotil náboženství. Křesťanství má svou vlastní dokonalejší obžalobu proti pokusu stát se svatým, aniž by byl člověk člověkem. Nazývá to „farizejstvím“.

Marx příliš spechal s tím, aby změnil svět. Proto pro něho nebyly důležité podstatnější věci kritického myšlení: „Filozofové svět jen různým způsobem interpretovali. Jde však o to, svět změnit.“

Poznamenali jste, že Jan Pavel II. nazývá výše jmenovanou trojici „mistři podezřelosti“. Co tím myslí a proč tak označil právě tyto tři muže?

V souvislosti s „teologií těla“ zmiňuje se papež o „mistrech podezřelosti“ – to je pojem, který pochází od Paula Ricoeura a ten ho aplikuje na Freuda, Marxe a Nietzscheho.

Podle Svätého otce ztělesňuje filozofie tohoto triumvirátu „žádostivost těla, žádostivost očí a tužbu po majetku“ (1 Jan 2,16–17), jak to vyjádřil apoštol Jan v jednom svém listě.

Freud chtěl osvobodit sexuální pud od nadvlády „nadjá“.

ZASLOUŽENÁ POKUTA

V souvislosti se zpřísněnou kontrolou dodržování morálních zásad v médiích v USA uložila federální komise pro sdělovací prostředky (FCC) koncernu Viacom pokutu ve výši 3,5 mil. dolarů. Tato pokuta zahrnuje pět trestů, které rovněž souvisejí se skandálem kolem zábavného pořadu, ve kterém v roce 2002 tato televize provokovala milenecké páry k pohlavnímu styku na riskantních místech, mezi které patřil i kostel. Dalším skandálem byl živý přenos Viacomu, ve kterém se hvězda popu Janet Jacksonová před kamerou obnažovala.

Federální zákon zakazuje od 6 do 22 hodin veškeré sexuální scény. Mnoho rozhlasových a televizních vysílacích společností bylo postiženo pokutami.

Kath-net

Friedrich Nietzsche

Marx podnítl proletariát k revoluci, aby mohli upokojit svoji tužbu po majetku. Konečně Nietzsche proklamoval Já, které by bylo tak silné, aby bylo vymaněno z brzdících mravních tlaků.

Žádostivost, hrabivost a pýcha – těchto věcí se zastávají tři ateističtí revolucionáři – nevedly k naplnění lidské touhy, ale právě naopak, k rozkladu lidské osobnosti. Ovoce žádostivosti, chamtivosti a pýchy jsou trpká osamocení, duchovní nespokojenost a politováníhodná nouze.

Jan Pavel II. prohlásil, že titul „mistři podezřelosti“ je zvláště výmluvné označení, které jasně ukazuje, že není možno důvěřovat srdci, které se stalo zvykově žádostivé, chamtivé nebo pysné. Lidské srdce podle Freuda, Marxe a Nietzscheho imploduje a propadá se samo do sebe. Proto se stává objektem, na který pohlížíme s velkým podezřením. Srdci, které je v konfliktu samo se sebou, nemůžeme důvěřovat.

Tím podstatným prvkem, který byl v myšlení těchto bezbožných filozofů vypuštěn, je vztah k Otci. Je to tak, jak to píše apoštol Jan: *Kdo miluje svět, nemá v lásce Otce. Neboť všechno, co je ve světě, žádostivost těla, žádostivost očí a dychtění po majetku, není od Otce, ale od světa* (1 Jan 2,15–16).

Připomíná to obraz, který načrtl básník William Butler Yeats ve svém „Druhém začátku“: „Sokol neposlouchá sokolníka, do světa vtrhla anarchie...“ Moderní člověk tím, že jde za „mistři podezřelosti“, odcizil se Bohu do té míry, že již není schopen slyšet sjednocující poselství Otce. Bez Otce však vládne chaos.

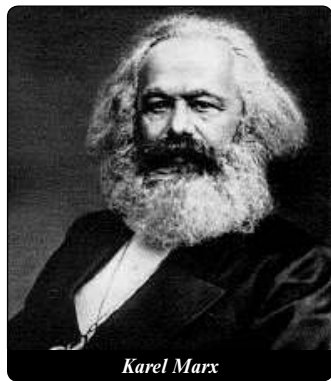
Postav znovu můj kostel

Svatý František a církevní krize jeho doby

Freud, Marx a Nietzsche mají v dnešním světě nesmírný vliv. Zvláště prudké je zřeknutí se Otce. Všichni tři věřili a učili, že předpokladem pro lidskou svobodu je smrt Boha Otce.

Freudova psychoanalýza stává v podstatě na učení, že neurózy vznikají tak, že „nadjá“ je příliš velké. Proto usilovala o osvobození lidí od zákona i od Zákonnodárce, který stvořil „nadjá“. Freud sám se pokládal za novodobého Mojžíše, který sleduje cíl odbourat Boží otcovství. Bůh je podle něho odpovědný za utlačování lidské psychiky.

Marx byl osvícený odpůrce všeho božského. „Nenávidím všechny bohy,“ zní jedno jeho heslo. Tento temperament Prométhea ho vedl k boji proti všemu, o čem se domníval, že je to fiktivní Bůh, který hypnotizuje masy, aby je pak utiskoval. Podřízenost pod jeho otcovskou postavu je podle něho smrtelnou ranou pro každou svébytnou osobnost.

Karel Marx

Žádná oběť nebyla pro něho příliš velká, jen když bude moci sesadit Boha a osvobodit lidi. V tomto smyslu jednou pyšně prohlásil, že bude raději „přikován ke skále“, než aby byl „poslušným služebníkem otce Joviše“.

Nietzsche psal svá morální pojednání, když mu bylo 13 let. Již tehdy si myslel, že vyřešil problém zla, a v tom smyslu napsal: „Moje řešení problému spočívá v tom, že jsem prokázal Bohu tu čest a učinil jsem ho otcem zla.“

Překlad -lš-

Kdyby byla vaše víra velká jako hořčičné zrnko, mohli byste říct tomuto morušovníku: Přesaď se do moře! A poslechl by vás. Tak jsme to četli u sv. Lukáše. Když uvažujeme o verších 5-10 ze 17. kapitoly jeho evangelia, zjistíme, že se zde jedná o velikost a sílu víry. Ježíš připomíná svým učedníkům, že jejich víra tu a tam není dostatečně velká, že se dostávají pochybnosti, dokonce i otázka: Je tento Ježíš skutečně Boží Syn?

A jako to vypadá u nás? Jak velká je naše víra v Boha? Jak hluboko do tajemství víry sahají naše duchovní a náboženské kořeny? Není tomu tak, že některé bouře, i když jsou silné a déle trvající, nás v naší víře znejistí? Nepatříme k těm, kteří vyjí s vlky a vědí velmi přesně, jak se má církev změnit?

Myslíme si také pod vlivem veřejného mínění, že církev ve své současné podobě nemá vyhlídku na budoucnost, nebo jsme připraveni jasně rozlišovat otázku víry a otázku organizace, struktury a rozdělení kompetencí?

Ten, kdo nyní církev opustí, setká se na veřejnosti s pochopením a může dokonce v rozhovorech se štamgasty zabodovat, dokáže najít zdánlivě logické a pohotové argumenty, ale to všechno jde mimo otázku víry. Já přece nevěřím proto, že ten nebo onen kněz, biskup nebo kardinál je prima, nýbrž proto, že Boží Syn se stal člověkem, že je možno i dnes zcela věrohodně vnímat Boží přítomnost.

A tuto víru, víru v Boží přítomnost a v Boží moc a sílu není možno hodit přes palubu, ani když pozemní personál církve zasluhuje kritiku a působí pohoršení, ani když některá kritika na jeho adresu je oprávněná a některé jejich viny a chyby budí pochopitelné emoce.

Co to znamená víra? Co pod tím má křesťan rozumět? Co se skrývá za tímto slovem, které se sice tak často vyslovuje, ale jehož obsah zůstává nedocenen?

Pro mne znamená víra to, co říká Ježíš v evangeliu: Mohu i se svou vírou, která není hotová, která ještě všechno pořádně neví a neumí dát na všechno odpověď, která zná ještě pochybnosti a nedůvěru, mohu s ní, tak jak je, přijít k Otci.

Víra znamená, že kladu Bohu otázky, např.: K čemu? K čemu je utrpení? Proč je na zemi taková nouze? Proč přicházejí na církev takové kritické bouře? Je ještě nějaká čestnost, pravdivost mezi lidmi, jsou ještě takoví, kteří nekážou vodu a pak pijí víno?

Taková doba nejistoty, doba, ve které církev navenek svým zjevem nikoho neoslovuje, ta už v církevních dějinách byla.

V době sv. Františka z Assisi, ačkoliv nebyly sdělovací prostředky, mnoho lidí si se smutkem uvědomovalo, že církev není schopna utišit touhu lidí po víře, po setkání s Bohem. Naopak fungovaly sekty všeho druhu a panovaly poměry, které by mohly být tématem pro bestsellery.

V této době krize našel sv. František své povolání. Mohl pomoci při nové výstavbě církve: „Běž a postav znovu můj kostel, vidíš, jak se rozpadá!“

A František stavěl, modlil se, kázal, žil z víry, z poselství evangelia. Ale jedno nedělal: Nedělal velkolepá prohlášení, jak by měla církev vypadat, ale žil v církvi svou vírou.

František může být pro nás vzorem i v dnešní momentální situaci církve. Může nám ukázat, jak máme jakožto křesťané jednat.

*Vision 2000 - 6/2004
překlad -lš-*

PRO JESLIČKY UŽ NENÍ MÍSTO?

V kantonu Curych se někteří učitelé usnesli, že vzhledem k velkému počtu muslimských žáků nebude ve vyučování o Josefu, Marii a Jezulátku ani zmínky, aby se to nedotklo muslimské menšiny. Vyvolalo to protesty jak rodičů, tak politiků. Podle průzkumu nemá 85 % dotázaných pro takové ohledy na cizince pražádné pochopení. Vánoční příběh patří navíc k základním znalostem o světových náboženstvích.

Celý tento případ ukazuje, že multikulturní společnost je něco hybridního. Politikové si začínají uvědomovat, že skutečná demokracie může být založena na společně uznávaných kulturních hodnotách, jinak se nakonec zvrhne v chaos a následně v diktaturu.

Kath-net

Lék proti vnitrocírkevnímu smutku

Nemálo věřících trpí pro mnoho jevů negativního vývoje v Církvi, kterých si lidé všímají. Co je možno jim poradit? Následující článek se pokouší otevřít perspektivy naděje.

Jen málo řeholníků má dnes to štěstí, že mohou žít v klášteře bohatém na povolání. Je to privilegium života v prostředí, kde je cítit vanutí Ducha Svatého, kde se prožívají plody apoštolátu a také práce s mládeží přináší pocit, že se vyplatí pracovat třeba až do úplného vyčerpání. Bohužel mnozí angažovaní kněží a laici prožívají úplný opak. Přes všechnu takřka nadlidskou námahu vidí nikoliv rozkvet, nýbrž úpadek, nikoliv růst, nýbrž živoření.

Pozorují stále častěji jakousi zklamanou bezradnost, utiskující vyčerpání, hluboký smutek u těch, jejichž záležitostí je evangelizace. Lidi církve sice nezaplavuje bouřlivé vlnobití, když pomíneme občasnou letní bouřku. Nejsou také cílem dělostřelecké palby (když pomíneme mediální otrávené šípy). Problém je v tom, že mnozí mají pocit, že loď se ocitla v zajetí bezvětří, a to je ještě více skličující.

Faktem je, že mnoho slibných rozkvetů a obnovných hnutí otupělo. Mnozí necítí onen strhující vítr, který jim dával sílu a pohon na začátku jejich nasazení pro Církev. Znamo mnoho kněží, kteří začali se svatým nadšením, kteří usilovali upřímně o to, aby celý svět přivedli ke Kristu, a pojednou zažijí sami na sobě frustraci a smutek a musí dokonce zápasit o své povolání.

Co můžeme udělat proti vnitrocírkevnímu smutku? Jak můžeme překonat osobní ochrnutlost? Jak se vymanit z pocitu bezvětří?

Nejdříve a především musíme konstatovat, že při následování Krista se vyskytují situace, které nesou název „zkoušky“. Teprve nebe je dokonalé štěstí a nesmírná radost. Všechna radost zde na zemi stojí ve znamení následování našeho ukřižova-

ného Pána. Musíme proto počítat také se situacemi, ve kterých budeme smutní až k smrti (Getsemany) a kdy pocítíme opuštěnost od Boha (Kalvárie). Takové situace může prožívat jednotlivec, mohou však poznamenat také celé epochy.

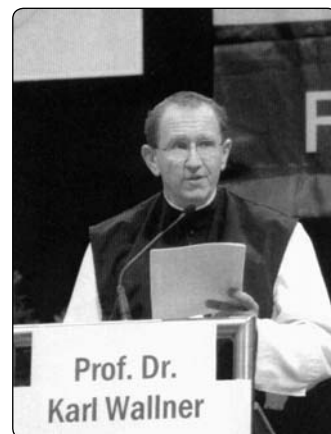
Když máme pocit, že trpíme „církevní depresí“, doporučuji jako první protilek, abychom takovou Boží výzvu přijali. Přijali, vydrželi a vytrpěli. U Boha se počítá především vytrvalá věrnost. Náš Pán předkládá v Getsemanech svému Otci svou absolutní připravenost: *Otče, může-li mě tento kalich minout, aniž bych jej pil, staň se vůle tvá* (Mt 26,34). A v bezvýchodnosti kříže vkládá se znovu do milujících rukou toho, od kterého se cítí totálně opuštěn: *Otče, do tvých rukou vkládám svého ducha* (Lk 23,46).

V církevních dějinách se stále znovu objevují fáze, kdy se zdá, že Církev je utiskována a zdánlivě již zničena. A právě v tako-

vém zimním čase s překvapením o to větším rozkveté nové jaro. Papež Jan Pavel II. řekl ve Vídni 1983 mládeži krásná slova: „Střed noci je současně počátkem nového dne.“ Náš smutek, který se v lidském srdci tak málo pohybuje, musíme přijmout a vytrpět.

Současný smutek horlivých není Božím nezdarem v jeho církvi, nýbrž je to jeho specifická milost. Přirozeně že si budeme přát, aby nám Bůh dal triumfální pocit pravých šampiónů, abychom vítězně a s jásotem nesli světu jeho evangelium. Ale právě to se nyní neodehrává, a jestliže přesto nyní nezdáme věrnost, když budeme i bez potěšení dále věrně pokračovat, pak jsem si jist, že sklídíme velké plody, které překonají všechno naše očekávání.

Depresivní atmosféra se stala problémem jednotlivců: kněze, který je vyčerpán, učitelky náboženství, která už nemůže dále, angažovaného spolupra-

covníka církve, kterému se nic nedaří, protože všichni sice sejí a sejí, ale sklízí tak málo! Otázka je: Co může jednotlivec udělat proti své vnitřní frustraci a úpadku nálady?

Doporučuji obrátit pozornost k nejchytřejší hlavě mezi teology, ke sv. Tomáši Akvinskému, který již před 700 lety přemýšlel o depresi: Ptá se v *Teologické sumě* na lék proti smutku (remedium contra tristitiam). Jistě, jde mu o smutek obecně, nikoliv o vnitrocírkevní depresi. Přitom je překvapující, jak psychologicky promyšlený a moderní lék doporučil. Lékem proti smutku je pro něho:

1. životní radost, 2. pláč, 3. přátelství, 4. pravda, 5. koupel a spánek.

1. První antidepressivum je podle Tomáše „delectatio“, potěšení, radost ze života. Přirozeně má zde Tomáš na mysli potěšení z dobrého a Bohem dovoleného. Je nekonečně mnoho věcí, které Bůh učinil pro naše životní potěšení: od dovolené přes sport až k četbě napínavé knihy nebo dobrého filmu.

K radosti církevně deprimovaného člověka může přispět mnoho věcí: od účasti na děkované bohoslužbě až po uvolňující čtvrt hodinku před svatostánkem. Zde platí motto, které kladl sv. Bernard na srdce svému žákovi papeži Evženu III: „Dopřej sám sobě!“

2. Jako druhé doporučuje sv. Tomáš pláč, který uvolňuje slzy, vnitřní napětí a křeče. Ježíš nás nepovolal k tomu, abychom

se halili do patosu nedotknutelnosti. Je-li situace špatná, můžeme být smutní, dokonce musíme, když se jedná o ztrátu duši. Ježíš sám nad Jeruzalémem plakal (Lk 19,41).

Proč by nemohli rodiče nad svými dětmi, prarodiče nad svými vnuky plakat, když odpadli od Boha? Proč by kněz nemohl dát před svatostánkem volný průchod svým slzám, když jemu svěřená srdce zůstávají tvrdá? Ba co více: Vzpomínám si na slavný příklad svaté Moniky, která se za svého syna dlouhá léta modlila, trpěla a plakala. Jeden kněz jí řekl prorocká slova: „Jdi v pokoji, není možné, aby syn tolika slzí byl ztracen.“

3. Jako třetí lék proti smutku doporučuje sv. Tomáš přátelství. Přátelství spočívá v souzvu-ku srdci a je to Boží dar. Když se v pohanské poušti cítíme opuštění a osamělí, jsou dobří přátelé nezbytní: lidé, se kterými je člověk na stejné vlně. Lidé, kterým můžeme otevřít své srdce, léčí už tím, že si udělají čas, aby byli s námi a vyslechli nás. Právě pro lidi v celibátu jsou duchovní přátelé nezbytní, aby mohli žít svůj stav a přesto se stali schopni navázat vztahy nebo schopnými zůstali. Ve smutku této doby potřebujeme radost, protože slovo, které nás opravdu potěší a pomůže nám, si nemůžeme říci sami!

4. Melancholie vytváří mlhu, ve které skutečnost nevidíme takovou, jaká je. Proto lékem proti smutku je dychtivý pohled na pravdu, na skutečnost. Smutný říká: „Nikdo mě nemá rád!“ nebo „Všechno je proti mně!“ Takové výroky nejsou pravdivé, jsou vždy výrazem emocionální slepé uličky. Jak moudrý byl svatý Tomáš, když uvádí holou realitu jako východisko ze slepé uličky smutku: vždy se najde někdo, kdo nás miluje! To není nic zvláštního v Boží milostiplné skutečnosti.

Snad pochází naše církevní frustrace z toho, že nejsme Bohu dostatečně vděční za di-

vy a znamení, která již kolem nás způsobil. Zapomínáme poděkovat Pánu jako oněch devět uzdravených malomocných. Nebereme na vědomí skutečnost a dáme se oklamat, že všechno je marné. Proto je třeba otevřít oči, i v mlze zazářit jasně Boží světlo milosti, i v době frustrace se dějí četná obrácení a rozmnožují zástupy svatých.

5. Svatý Tomáš Akvinský nebyl nějaký léčitel či guru, nýbrž asketický dominikán. Ale věděl, o vzájemném ovlivňování duše a těla, a proto doporučil jako prostředek proti trudnomyslnosti koupel a spánek jakožto opravdu účinné antidepresivum, které pomáhá odbourat stres a vnitřní napětí. Spánek není sice kouzelný proutek, který vyřeší problémy sám o sobě. Ale kdo nechá někdy svůj církevní aktivismus stranou a pořádně se vyspí, může to pokládat za Boží znamení, protože *svým věrným ho dává Pán ve spánku* (Ž 127,2). Že zde je třeba dbát na míru a vnitřní motivy, je samozřejmé.

Je to velké nebezpečí, když my, kteří se chceme nasadit za šíření evangelia, se necháme ochromit smutkem a frustrací. Přirozeně, i nálada deprese přijatá jako Boží znamení je plodná. Na druhé straně je naší povinností, abychom se udržovali fit. Máme a musíme podniknout vše, abychom se udržovali v dobré náladě a v důvěře: nikoliv pro nás samotné, ale pro záchranu duší.

Bůh nechce, abychom byli vnitrocírkevní frustrovaní neurotici, protože pak bychom nikoho nepřitahovali. A my jsme přece rybáři, pro které platí. *Duc in altum - Zajed' neohroženě a s důvěrou na širé moře!* Proto můžeme s vděčností přijmout pět rad sv. Tomáše. Tyto léky skutečně potřebujeme, protože boj proti naší malomyslnosti je již současně kus boje pro Boží království.

Vision 2000 - 6/2004
překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

náš zdravotní stav. Ale přijmout a uposlechnout božského Lékaře by pro nás nemělo být problémem. Není přece na zemi lékaře, který by to s námi myslel tak dobře jako Ježíš a který by znal tak přesně nejen diagnózu, ale i podstatu našich nemocí a také jejich nejzávažnější příčiny. K tomu, abychom mu uvěřili, máme dnes ještě více důvodů než jeho tehdejší současníci. Víme-li a vyznáváme, že je to On, skrze něhož **všechno** bylo stvořeno, kdo může lépe a hlouběji než On znát všechny souvislosti a příčinné vztahy, včetně těch, které se týkají našeho tělesného, duševního i duchovního, tedy i kulturního a společenského zdraví!

Nemělo by s jeho příchodem začít ono bájně zlaté období, aera aetas lidských dějin? Tady přece už není řeč o nějakých slibech, ale začíná se od konkrétních výsledků. A skutečně, stačí se ohlédnout do dějin křesťanských národů, a vidíme zcela zřetelně, jak přijetí Ježíšova poselství přivedlo tyto národy z barbarství k opravdovému rozkvětu materiálnímu i duchovnímu.

To nezáleží na něm, ale také na nás. Ovšem od samého začátku je tu jeden háček: jak Ježíš sám poznamenává, jsou tu také lidé, kteří sami nepocítují potřebu setkání s Kristem ani uzdravení a kteří toto božské uzdravení nepřejí ani druhým. Působení tak velkého Dobrodince jim nevyhovuje a vadí do té míry, že je pro ně přímo *kamenem úrazu*. To platí jak o jednotlivcích, tak o celých národech.

Jakmile se však základní uzdravující Ježíšova charakteristika začne přehlížet a zatlačovat z jakéhokoliv důvodu do pozadí, děje se tím křivda nejen samotnému Mesiáši, ale především těm, které chtěl uzdravit a kteří tak zůstanou ochuzeni o jeho uzdravující moc se všemi katastrofálními důsledky. To neplatilo pouze před dvěma tisíciletími v době jeho osobního pobytu na zemi, ale platí to i dnes.

Dnes lidé, kteří se usilovně pídí za blahobytem a zdravím, ale do-

sahují přitom pravého opaku, hledají nejrůznější alternativní cesty ke zdraví jednotlivce i společnosti, a přitom toho nejautentičtějšího a nejpovolanějšího Lékaře těla i duše zásadně ignorují a odmítají. Předchází ho totiž špatná pověst: ti, pro které se stal *kamenem úrazu*, ho pomluvili a podlým způsobem zhanobili a jejich antiposelství se tak rozšířilo a zevšobecnělo a zdomácnělo, že o něm nechtějí slyšet už ani ti, kteří ho nejvíce potřebují. Ale Boží Syn to nevzdává. Jestliže ho nechtějí přijímat národy, obrací se k jednotlivcům a na jejich obdivuhodných celostních uzdraveních dokazuje, že jeho poselství pranic neztratilo na své platnosti, síle a účinnosti. Kdo si nezacpává uši a oči, nemůže ani dnes nevidět, jak právě jen díky němu němí mluví, hluchí slyší, chromí chodí a těm nejchudším se zvěstuje radostná zvěst.

Podíváme-li se naopak na falešné antimesiáše, kteří by pravého Mesiáše chtěli nahradit, ti si počínají zcela opačně: začínají velkohubými sliby, ale pokud by o nich měli říct Janovi poslové, co po nich viděli, museli by s bolestí dosvědčit, že ovocem jejich působení není radostná zvěst, ale hlavním znakem je úděsná smrt v nehrůznějších obměnách a podobách, kterou dokonce tzv. umělci i paumělci morbidním způsobem opěvují. Ačkoliv jejich smrtonosné ovoce je nabíledni, národy se z toho ne a ne poučít.

Jestliže to věrné Ježíšovy učedníky naplňuje hlubokým smutkem, není to smutek neplodný a rezignující, nýbrž zcela pochopitelný, účinný a mobilizující. Oni vědí, komu uvěřili. Ačkoliv ho odmítání provázelo od narození až do smrti, mohl je ujistit více než věrohodně: *Nebojte se a důvěřujte: já jsem přemohl svět. A blahoslavení, pro které nejsem kamenem úrazu*. Pohled na úchvatné příklady uzdravení, která působí milost, tedy to, co můžeme konkrétně vidět a slyšet, zůstává nadále hlavním zdrojem nejradostnější důvěry.

-red-

PAPEŽ PIUS XII. (42)

„Jedná se o obzvláště nálehavou prosbu Jeho Svatosti, kterou jsem zmocněn Vám předložit.“

Civilista tázavě vzhledně a slyší:

„Jedná se o syna významného italského právníka, který se nachází ve vězení německé policie. O jeho propuštění vás prosí Svatý otec osobně.“

„Jeho jméno?“ „Giuliano Vasalli!“

„Cože? Zrovna za tohoto nebezpečného chlapíka – komunistického vůdce mládeže, jak jsem informován – se chce papež přimlouvat?“

„Svatý otec se neptá na stranickou příslušnost, když se jedná o pomoc.“

„Ale varuji! Způsobíte si jen nepříjemnosti s tímhle nehodným synem opravdu důstojného otce.“

„Přesto – je to výslovné přání Jeho Svatosti.“

„Pro mne za mne, tak vám Vasalliho předám, jakmile bude jeho výslech uzavřen. Můžete mne ale také ujistit, že tento ...“ chtěl říct »komunista«, „zůstane internován do konce války na neutrální půdě?“ „Můžete si tím být jist.“

To další je známo.

Kappler, pán nad životem a smrtí vězňů vyšetřovaných ve Via Tasso, mezi nimiž se nachází také Vasalli, splní Wolffův slib několik hodin předtím, než sám způsobem podobným útěku opustí Řím.

Pankratius Pfeiffer zavedl návštěvu až před soukromou knihovnu papeže.

Dveře se otvírají. Ramentý muž, který se v civilních šatech cítí nezvykle, jde po koberci, který ztlumí každý zvuk. Místnost, v níž se nachází, je zařízena s vybraným vkusem, aniž by přesto působila okázale. Vcházející vidí bílé květiny ve váze a rozezná u psacího stolu štíhlou, rovněž bílou postavu papeže, který ho očekává.

Papež přichází při posledních krocích svému návštěvníkovi vstříc. Pankratius Pfeiffer ho představuje: „Pan Karl Wolff, nejvyšší šéf SS a policejní velitel v Itálii.“

Wolff, který není ani katolík, ba ani »věřící«, libá papeži nejen prsten, ale dokáže i bezvadnou úklonu, jak je běžné u diplomatů vůči vysoce postaveným zahraničním osobnostem.

Potom opustí generální představený salvatoriánů knihovnu, aby venku očekával konec audience.

Musí čekat přesně hodinu.

Teprve potom se dveře opět otevrou. Generál SS se loučí, postaví se ještě jednou proti papeži a – Pankratius Pfeiffer nemůže uvěřit svým očím – zvedá ruku k hitlerovskému pozdravu.

Také Ribbentrop jednou v Buckinghamském paláci takhle pozdravil anglického krále. Celá Anglie se tehdy vzbouřila kvůli takové opovázlivé vyzývavosti. Ale papež se necítí Wolffovým pozdravem provokován. Ví, že tento pozdrav znamená jenom ze zvyku daný projev úcty. Generál SS pod hlubokým dojmem z osobnosti Pia XII. úplně zapomněl, že je v civilu a není už v Palazzo Venezia u Mussoliniho.

„Byl jsem přemožen,“ vypráví Wolff později, „když mi papež na konci audience řekl: »Podnikáte těžkou cestu, generále Wolffe. Mohu vám a všem vašim rodinným příslušníkům dát s sebou na tuto nebezpečnou cestu své požehnání!«“

O obsahu této hodinové tajné audience jsou ještě mnohé dohady. Některé opěrné body však dovolují v hrubých rysech rekonstruovat průběh hovoru mezi papežem a generálem SS.

Pius XII. se nejdříve u Wolffa informoval o situaci v Německu, především v Mnichově a Horním Bavorsku, které mu bylo z doby jeho nunciatury drahé. V rozhovoru se potom do-

tkl válečné situace a ukázalo se k Wolffovu údivu, jak je nanejvýš přesně informován.

Došlo i na malé drobnosti, jejichž znalostí papež svého návštěvníka překvapil, například že plynule ovládl celou škálu německých válečných vyznamenání, od EK II až po rytířský kříž s brilianty.

Na bezprostřední otázku na vojenskou situaci, jaká vyvstala v květnu 1944 pro Německo, Wolff odpověděl: „Je vážná a nanejvýš napjatá.“

Generál vysvětlil potom sám od sebe papeži: „Velice lituji války proti Západu. Neboť podle mého názoru znamená zbytečné oslabení Evropy, která se bude muset dříve nebo později střetnout s Východem.“ A Wolff dále: „V případě přijatelných, čestných podmínek udělám vše v mezích svých možností, abych přispěl ke zkrácení neblahé války proti Západu. – Dokonce i s nasazením vlastního života.“

Dal Pius XII. za pravdu Wolffem zastávané tezi, že pozdější střetnutí mezi Východem a Západem bude nevyhnutelné?

Víme jen, že papež označil, bezpodmínečnou kapitulaci, požadovanou spojenci za překážku na cestě míru; můžeme připustit i to, že papež Wolffovi přislíbil, že katolická církev po uzavření příměří uplatní svůj vliv na to, aby německému lidu zůstalo zachováno to nezbytně nutné, aby se mohl ubránit hrozcímu nebezpečí.

Když se loučil s Wolffem, vyjádřil papež přání, aby mohli brzy v rozhovoru pokračovat.

Wolff: „Jedu se nyní léčit do Karlových Varů. Vrátil jsem se do Říma nejdříve v červnu.“

Po Wolffově návratu, jak bylo ujednáno, mají být domluveny při druhé audienci konkrétní kroky, které by pomohly vést k příměří alespoň na italské frontě.

Ale generál SS se už do Říma nevrátí. Před ním dorazí do Věčného města v červnu 1944 spojenci. Příští generál, kterého papež přijímá, se jmenuje Mark Clark.

Tu se najednou objevily nečekané potíže. Himmler povolal Wolffa k sobě do Berlína a hned potom k Hitlerovi do jeho říšské kanceláře v bunkru. Všichni vědí, co to znamená: Wolffova tajně vedená mírová jednání vešla v Berlíně ve známost, a toto město, krvácející z tisíců ran, zaživa spálené, se stále řídí podle rozkazu vůdce: Kdo nechce dál bojovat, bude zastřelen!

Sama cesta letecky různými oklikami do Berlína, nízkým přízemním letem nad Německem ležícím v agonii – už to je odvahy. A potom Kaltenbrunner s posměšně zkřiveným hubeným obličejem přijímá Wolffa chladně a spíše ho odvádí než doprovází přes ještě kouřící krátery od bomb k říšské kanceláři v bunkru a dává mu na vědomí: „Budu se před vůdcem od vaší akce distancovat.“ Načež mu Wolff odpoví: „Vy a Himmler jste věděli o mých jednáních od března. Jestli mám viset, pak budete viset vedle mě!“ Za těchto okolností se jeví jako zázrak, že Wolff, kterému byla odebrána při vstupu do bunkru pistole, vrací se po vzrušeném rozhovoru s Hitlerem jako svobodný muž na svůj post do Itálie.

Vatikánem otrásl tolik slepé zarputilosti. Když bylo oznámeno Hitlerovo stanovisko k Wolffovým jednáním ve Švýcarsku, Hitler generála vyplisnil: „Vaše štěstí, že Angloameričané zareagovali na vaše svévolné jednání pozitivně.“

(Pokračování)

ZEMŘEL OTEC ZDENĚK ČÍŽKOVSKÝ, OMI

V ranních hodinách 26. 11. 2004 ve věku 83 let
povolal našeho spolubratra Zdenka k sobě
Pán života a smrti.

Bojovný učitel se slováckým srdcem, vězeň, emigrant, bezdomovec, malíř, muzikant, Boží muž, oblát P. Marie Neposkvrněné, kněz, africký Siphoo... Doma v Kroměříži i v Klokotech, kazatel i vypravěč neobvyklých kvalit. Bůh zná mnohem lépe než my všechny cesty, kterými prošel. Patřil mezi osobnosti velkého formátu, s kterými to nebývá vždy snadné, ale kterým jsme nakonec velmi vděční, že v nás dokázaly probudit ty velké ideály, které dávají životu hloubku a sílu, které pomáhají osvobodit se od malicherností a žabomyších válek, které pomáhají odkrýt Boží velikost.

Kéž mu Bůh odplatí vše dobré a vše nedokonalé promění svým milosrdenstvím v plnost věčného života. Odpočinutí lehké dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí.

Spolubratři obláti

**Pohřeb otce Zdenka Čížkovského se konal v sobotu
4. 12. 2004 v kostele P. Marie v Kroměříži.**

MODLÍTE SE DOMA?

Doba adventní nás vede k zamyšlení nad naším životem modlitby. Mnoho lidí přiznává, že se jim v rodinách nedaří dát modlitbě takové místo, jaké by si přáli. Nové číslo časopisu Rodinný život zkoumá modlitbu v rodině z různých stránek – přináší pohled kněze, prostřednictvím rozhovoru nabízí exkurzi do rodiny, kde se modlitba žije. Nechybějí ani rady, jak uvádět do modlitby již malé děti, či konkrétní zkušenosti s adventní modlitbou z jedné početné rodiny.

V dalším článku se manželé dozví, jak je důležitá pro jejich vztah vzájemná úcta a čím ji mohou budovat. Dopis rodičům je zaměřen na školu s radostmi i těžkostmi, které školákům a rodičům přináší. V časopise nechybějí soutěže pro děti i dospělé, nabídka zajímavých knih a informace o programech pro celou rodinu.

Časopis Rodinný život – díky možnosti dárkového předplatného – může být pěkným překvapením pod stromečkem někoho z vašich blízkých, jehož se rodinný život v nějaké podobě dotýká. Předplatné či ukázkové číslo si můžete objednat na adrese: **Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc, tel.: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz.**

PROBLÉMY V HOLANDSKU

Teroristické násilí, které se objevuje v Holandsku po vraždě režiséra van Gogha, odhaluje skutečnost, že holandská společnost dlouho podceňovala etické problémy. Je zapotřebí jednak, aby všichni byli nejdříve sebekritičtí a pak aby navázali vzájemný upřímný dialog. Biskupové Holandska uveřejnili v tom směru „otevřený dopis holandské společnosti“.

Ani nám nemůže být situace v Holandsku lhostejná. Nebyl by to div, kdyby se podobná situace začala šířit i do jiných evropských zemí. Nebylo by to první zlo, které se z této země vydalo na pochod Evropou. Jedním v nich je např. eutanazie.

Kath-net

Liturgická čtení

Neděle 12. 12. – 3. neděle adventní

1. čt.: Iz 35,1-6a.10

Ž 146(145),6c-7.8-9a.9bc-10

Odp.: srov. Iz 35,4 (*Přijď, Pane, a spas nás!*)

Nebo: *Aleluja.*

2. čt.: Jak 5,7-10

Ev.: Mt 11,2-11

Pondělí 13. 12. – památka sv. Lucie

1. čt.: Nm 24,2-7.15-17a

Ž 25(24),4-5ab.6+7bc.8-9

Odp.: 4a (*Ukaž mi své cesty, Hospodine!*)

Ev.: Mt 21,23-27

Úterý 14. 12. – památka sv. Jana od Kříže

1. čt.: Sof 3,1-2.9-13

Ž 34(33),2-3.6-7.17-18.19+23

Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin*

slyšel.)

Ev.: Mt 21,28-32

Středa 15. 12. – ferie

1. čt.: Iz 45,6b-8.18.21b-25

Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14

Odp.: Iz 45,8 (*Rosu dejte, nebesa, shůry,*

právo ať se vyleje z oblak!)

Ev.: Lk 7,19-23

Čtvrtek 16. 12. – ferie

1. čt.: Iz 54,1-10

Ž 30(29),2+4.5-6.11-12a+13b

Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)

Ev.: Lk 7,24-30

Pátek 17. 12. – ferie

1. čt.: Gn 49,1a.2.8-10

Ž 72(71),1-2.3-4ab.7-8.17

Odp.: srv. 7 (*V jeho dnech rozkvetě spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)

Ev.: Mt 1,1-17

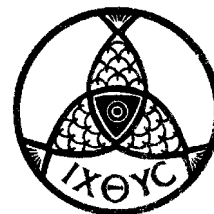
Sobota 18. 12. – ferie

1. čt.: Jer 23,5-8

Ž 72(71),1-2.12-13.18-19

Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetě spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)

Ev.: Mt 1,18-24

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 12. 12.	PO 13. 12.	ÚT 14. 12.	ST 15. 12.	ČT 16. 12.	PÁ 17. 12.	SO 18. 12.	
Antifona	42	1708	1734	42	42	122	122	
Žalm	786	786	783	786	786	786	786	
Ranní chvály:								
Hymnus	42	1709	1734	42	42	122	122	
Antifony	93	1046	1062	1076	1092	125	126	
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124	
Kr. čtení a zpěv	94	1710	1735	104	108	126	129	
Antifona k Zach. kantiku	94	1614	1735	105	108	126	130	
Prosby	94	1711	1724	105	108	126	130	
Záv. modlitba	95	1614	1615	105	109	127	130	
Modlitba během dne:								
Hymnus	43	43	43	43	43	123	123	
Antifony	44	44	44	44	44	124	124	
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128	
Krátké čtení	95	99	102	106	109	127	130	
Záv. modlitba	95	99	102	105	109	127	130	
Nešpory:								
Hymnus	41	41	1714	1736	41	41	121	121
Antifony	92	96	1056	1071	1086	1102	125	114
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	92	96	1717	1737	107	110	128	115
Ant. ke kant. P. M.	93	97	1717	1737	107	110	128	132
Prosby	93	97	1718	1731	107	110	129	115
Záv. modlitba	95	95	1614	1615	105	109	127	117
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

PAVEL, DOBRODRUH VÍRY

Oldřich Selucký

Ilustrace Zdeňka Krejčová

Vyprávění pro děti ve věku 7 až 12 let o tom, co všechno apoštol Pavel zažil během svého života – od dětství až po smutný konec života při Neronově pronásledování křesťanů.

Karmelitánské nakladatelství, váz., A5, křídový papír, 88 stran, 139 Kč

PAVEL, DOBRODRUH VÍRY (videokazeta)

Oldřich Selucký

Dobrodružný animovaný film o cestách svatého Pavla. Režie Pavel Kubant, výtvarnice Zdeňka Krejčová, hudba Jerome Boudin.

Imago s. r. o., Karmelitánské nakladatelství, VHS, 290 Kč

S BÍLOU HOLÍ – PŘÍBĚHY NEVIDOMÝCH

Sestavila Jiřina Medvěďová

Několik próz ze života nevidomých (první část – S bílou holí) z pera Rudolfa Krchňáka, nevidomého hudebního interpreta, komponisty a také spisovatele. Ve druhé části (Příběhy nevidomých) se můžeme setkat s krátkými příběhy jiných nevidomých.

Celá publikace pak ukazuje, jak velký význam v jejich životě zaujímají maličkosti, které vidoucím často unikají.

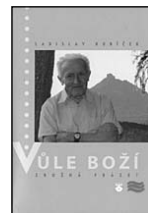
Karmelitánské nakladatelství, brož., 163x119 mm, 90 stran, 75 Kč

VŮLE BOŽÍ – ZBOŽNÁ FRÁZE?

Ladislav Kubíček

Náhoda je pseudonym Boží prozřetelnosti. Životní vzpomínky P. Kubíčka jsou toho dokladem. V rozličných situacích svého života viděl zcela právem zvláštní vedení Boží a vnitřním Božím hlasem poznával Boží vůli, která pro něho plánovala to nejlepší.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 163x119 mm, 96 stran, 85 Kč

SYMFONICKÉ KOLEDY – MISSA BREVIS

ES DUR – MISSA BREVIS FIS DUR

Miloš Bok

Známý současný katolický autor chrámové hudby Miloš Bok spolu s Uměleckým sdružením Elgar – Praha vydává své další autorské CD shrnující jeho dosavadní tvorbu pro dětský sbor a orchestr. Atraktivní nahrávka Symfonických koled a dvou latinských mší byla pořízena v bazilice v Bohosudově a podílil se na ní 150 účinkujících.

CD, Elgar, 290 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.